

STEPHANIE PERKINS

ÇİĞLİK
ATTIĞINI
KİMSE
DUYMAYACAK

Çeviren
Eren Abaka

Jarrod için, en iyi arkadaş & gerçek aşk...

*“İnsan bu türden bir acıyı yalnızca bir kez deneyimler;
acı yine gelir ama bu kez daha sert bir yüzeyle karşılaşır.”*

WILLA CATHER,
The Song of the Lark

EVE GELDİĞİNDE yumurta biçimindeki zamanlayıcı, paspasın üstünde duruyordu.

Haley Whitehall arkasında birini bulmayı beklermiş gibi omzunun üstünden geriye baktı. Uzakta kırmızı bir biçerdöver solgun mısır tarlaları arasında ilerliyordu. Biçerdöveri babası kullanıyordu. Hasat zamanıydı. Annesi de hâlâ işteydi, kasabadaki tek diş teknisyeni oydu. Hangisi bırakmıştı bunu? Zamanlayıcıyı alırken çürüyen veranda tahtaları Haley'nin ağırlığıyla eğilip birbirinden ayrıldı. Şimdi zamanlayıcı avucunda tıkırdıyordu. Soğuk bir gündü ama plastik yumurta kabuğu sıcaktı. Az da olsa.

Telefonu çaldı. Tabii ki arayan Brooke'tu.

"Kan işi ne âlemde?" diye sordu Haley.

En yakın arkadaşı inledi. "Kâbus gibi."

Haley içeri girdi ve tel kapı arkasından çarparak kapandı. "Bayan Colfax'ın işin peşini bırakma ihtimali yok mu?" Doğruca mutfağa gitti, sırt çantasını çıkarıp siyah-beyaz damalı zemine fırlattı. *Yiyecek bir şeyler.* Öğleden sonraki prova gerçekten çok yorucu geçmişti.

"Asla," dedi Brooke burnundan soluyarak. "Asla bırakmaz. Bu kadar hırslıyken kimin sağduyuya ihtiyacı var ki?"

Haley zamanlayıcıyı tezgâha –ait olduğu yere– koydu ve buzdolabını açtı. “Normalde hırslı olmayı savunurum. Ama... Mısır şurubunda boğulmayı dört gözle beklemiyorum.”

“Eğer param olsaydı kendime profesyonel ekipmanlar alardım. Tüm o muşambalara ve plastik örtülere rağmen konferans salonunu temizlemek kâbus gibi olacak.”

Çoğu *Sweeney Todd* prodüksiyonunda en azından bir miktar sahte kan kullanılırdı – kan sıkma ampulleri gizlenmiş usturalar, ağızda jel kapsüller, altındaki kanlı giysileri gizleyen düzmece kıyafetler. Daha fazla kargaşa ise kırmızı perdeler, kırmızı ışıklar ya da haykıran kemanların çılgın kreşendosuyla dolaylı olarak anlatılabilir.

Ne yazık ki lisedeki müzikalin yönetmeni olan Bayan Colfax’ın tiyatro konusunda kelimenin tam anlamıyla bastırılmaz bir hevesi vardı. Geçen yılki, ta New York City’den uçuş koşumları kiraladığı *Peter Pan* prodüksiyonu hem Wendy’nin hem de Michael Darling’in kemiklerinin kırılmasıyla sonuçlanmıştı. Bu yıl ise Bayan Colfax, şeytani berberin yalnızca müşterilerinin gırtlaklarını kesmesini istemiyordu, aynı zamanda ilk üç sırada oturan seyircilere kan banyosu yaptırmak istiyordu. Salonun bu kısmına “Yağış Kuşağı” demişti.

Brooke sahne amiriydi. Elbette bu bir onurdu ama beraberrinde Bayan Colfax’ın akıl sağlığına yön vermeye çalışmak gibi imkânsız bir görevle geliyordu.

O iş pek de iyi gitmiyordu.

Haley kollarını, dilimlenmiş hindi jambonu, İtalyan peyniri, önceden yıkanmış bir poşet marul ve mayonez kavanozuyla doldururken telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı. “Shayna kafayı yiyor olmalı.”

“Shayna kesinlikle kafayı yiyor.”

Shayna onların sağı solu belli olmayan –sıklıkla her an patlamaya hazır– kostüm tasarımcılarıydı. Nebraska kırsalında sıfır bütçeyle doğru düzgün kostüm bulmak zaten zordu ve şimdi bir de bu kostümlerden kan lekelerini çıkarmakla uğraşıyordu.

“Zavallı Shayna.” Haley malzemeleri tezgâhın üstüne bıraktı. En yakındaki ekmeğe uzandı; annesinin bir gece önce pişirdiği buğdaylı ve karışık otlu ekmektir. Annesi rahatlamak için bir şeyler pişirdi. Gerçi ekmek yapma makinesini kullanmıştı ama olsun. Fena değildi.

“Zavallı Brooke,” dedi Brooke.

“Zavallı Brooke,” diye onayladı Haley.

“Peki bugün Jonathan nasıldı? Daha iyi mi?”

Haley duraksadı. “Onu duymadın mı?”

“Park alanında kan sıçratma testleri yapıyordum.”

Haley, Bayan Lovett’i canlandırıyor ve Shayna’nın erkek arkadaşı Jonathan da Sweeney’yi oynuyordu. Bunlar erkek ve kadın başrollerdi. Haley daha üçüncü sınıfta olsa da son iki yıldır tiyatro kulübünde başrolleri ve koroda soloları alıyordu. Hem bir oyuncu hem de güçlü bir kontralto olarak akranlarından *daha iyiydi*. Doğuştan yetenekliydi. Onu görmezden gelmek imkânsızdı.

Jonathan ise... ortalamanın üstündeydi. Ve karizmatikti, ki bu sahnedeki varlığına katkı sağlıyordu. Yine de bu özel müzikal onun yeteneklerinin çok ötesinde bir işti. Haftalardır rolünün en zorlu solo şarkısı olan “Epiphany”de sorun yaşıyordu. Geçişleri, bir araç gereç kulübesinde boa yılanıyla karşılaşmış birinin acıklılığındaydı ama bunların hiçbiri düetleri katletme şekliyle kıyaslanamazdı.

Brooke, Haley’nin dedikodu yapma isteğini sezmiş gibi görünüyordu. “Ah, hadi ama. Eğer ağzındaki baklayı çıkarmazsan diğerleri hakkında içimi döktüğüm için bana kendimi suçlu hissettireceksin.”

“Sadece...” Haley ekmeğin üstüne yapışkan bir katman hâlinde mayonezi yaydı ve sonra da kirli yağ bıçağını lavaboya attı. Daha sonra yıkayacaktı. “*Bütün* provaları ‘A Little Priest’ şarkısıyla geçirdik. Ve şarkının tamamıyla bile değil! Aynı birkaç ölçüyü defalarca tekrarlayıp durduk. İki saat boyunca.”

“İğrenç.”

“Şarkıda aynı anda farklı sözler söylediğimiz kısım var ya? Hani orada seslerimiz heyecandan birbirinin üstüne biniyor gibi çıkmalı...”

“Sweeney sonunda Bayan Lovett’in kurbanların etlerini onları turtalarına koyarak ortadan kaldırmak istediğini anlıyordu, değil mi?” Brooke’un sesi hain bir gülümseyişe dönüşmüştü artık.

“Korkunçtu!” Haley tabağını oturma odasına götürdü ama oturmadı. Gezinmeye devam etti. “Jonathan’ın bunu başarabileceğini sanmıyorum. Yani ciddi ciddi beyninin *yapamayacağını* düşünüyorum. Eş zamanlı söyleyebilir, ahenkli söyleyebilir...”

“Kısmen.”

“Kısmen,” diye kabul etti Haley. “Ama biri aynı anda başka sözlerle şarkıya eşlik ettiğinde... Duruyor ve baştan başlıyor. Sanki bir anevrizma atlatmaya çalışıyor gibi.”

Brooke kıkırdadı.

“İşte bu yüzden erkenden ayrıldım. Kendimi bir sürtük gibi hissettim ama Tanrım. Artık dayanamıyordum.”

“Kimse sana sürtük demez.”

Haley hindili sandviçinden büyük bir lokma aldı. Aynı anda birden fazla şey yapıyordu –telefonu kavırıyor, tabağı tutuyor, sandviç yiyor, odayı adımlıyordu– ama bunun farkında değildi. Endişeliydi. “Jonathan der.”

“Jonathan bu rolü almamalıydı.”

“Sence onu arayıp özür dilemeli miyim?”

“Hayır. *Hayır*. Neden?”

“Ona kötü davrandığım için.”

“Onun, Sondheim bestesinin altından kalkamaması senin suçun değil.”

Bu doğrudu ama Haley bu kadar sinirlendiği için hâlâ utanıyordu. Provanan çıkıp gittiği için. Büyükannesiyle büyükbabasının çiftlik evindeki döküntülerinden biri olan fitilli kadife kanepeye kendini bıraktı ve iç çekti. Brooke en iyi arkadaşların birlik olmasına dair bir şeyler söylüyordu ama Haley’nin telefonu her zaman yaptığı şeyi yapmak için o ânı seçti.

“Ne dedin? Hat gidip geliyor.”

“O zaman beni sabit hattın ara.”

Haley birkaç adım ötedeki sehpanın üstünde duran telsiz telefona baktı. Çok fazla çaba gerektiriyordu. “Şimdi çekiyor,” diye yalan söyledi.

Brooke konuyu sahne amiri olarak yaşadığı zorluklara geri getirdi ve Haley de ilgisinin dağılmasına izin verdi. Brooke’un atıp tutmalarının sadece üçte birini duyabiliyordu zaten. Gerisi statik cızırtıydı.

Pencerelerden dışarı baktı ve sandviçini bitirdi. Güneş ufukta iyice alçalmıştı. Tarlalar boyunca parlıyor, mısırların kırılğan saplarının yumuşak ve soluk görünmesini sağlıyordu. Babası hâlâ dışarıdaydı. Bir yerlerde. Yılın bu zamanı tek bir ışık huzmesinin heba olmasına izin vermezdi. Tüm dünya terk edilmiş gibi görünüyordu. Okulda bıraktığı gürültülü, renkli, hevesli grubun tam tersiydi. Dayanmalıydı. Eve sinmiş bu sessiz tecritten nefret ediyordu. Bu da kendince yorucuydu.

Haley telefonda anlayış dolu sesler çıkardı –gerçi *neye* anlayış gösterdiğine dair hiçbir fikri yoktu– ve ayağa kalktı. Tabağını mutfağa götürdü, sudan geçirdi ve bulaşık makinesinin kapağını açtı.

İçinde sadece kirli yağ bıçağı vardı.

Haley boş lavaboya baktı. Kaşlarını çattı. Tabağını bulaşık makinesine yerleştirdi ve başını iki yana salladı.

“Kan püskürtücüyü *çalıştırabilsek* bile,” dedi Brooke, bağlantıları aniden düzelmişti, “ilk üç sırada yeterince insanın oturmak *isteyeceğinden* emin değilim. Yani kim yağmurluk giymek ve kanla kaplanmak için tiyatroya gider ki?”

Haley arkadaşının bir güvence duymaya ihtiyacı olduğunu hissetti. “Oyun, Cadılar Bayramı hafta sonuna geliyor. İnsanlar bilet alacaktır. Bunu eğlenceli bulacaklardır.” Merdivenlere –yatak odasına– doğru bir adım attı ve spor ayakkabısı küçük, sert bir nesneye değdi. Nesne karoların üstünden uçtu, kaydı, tıkırdadı ve gürültüyle kilerin zeminine çarpana kadar ilerlemeye devam etti.

Bu, yumurta zamanlayıcısıydı.

Haley'nin kalbi durdu. Bir anlığına.

Ebeveynlerinden birinin aralık bıraktığı kiler kapısına doğru ilerlerken teninin altında rahatsız edici bir karıncalanma hissi bü-yüyordu. Yaklaşıp zamanlayıcıyı parmak ucuyla dürttü, sonra da çok yavaşça, sanki ağır bir şeyi kaldırır gibi aldı. Az evvel onu tezgâhın üstüne koymuştu, buna yemin edebilirdi ama sırt çantasını yere bırakırken düşürmüş olmalıydı.

"...hâlâ dinliyor musun?"

Ses kulaklarına zar zor ulaştı. "Pardon?"

"Hâlâ beni dinleyip dinlemediğini sordum."

"Pardon," dedi Haley yeniden. Zamanlayıcıya bakıyordu. "Sandığımdan daha çok yorulmuşum sanırım. Annem eve gelene kadar kestirsem iyi olacak."

Görüşmeyi sonlandırdılar ve Haley telefonunu kot pantolonunun ön cebine yerleştirdi. Zamanlayıcıyı yeniden tezgâhın üstüne koydu. Zamanlayıcının yüzeyi pürüzsüz ve beyazdı. Tehlikesizdi. Haley *nedenini* tam olarak anlayamasa da lanet şey onu huzursuz etmişti.

Yavaşça üst kata çıktı ve doğruca yatağa gidip tükenmiş bir yığın hâlinde kendini bıraktı. Spor ayakkabılarını tekmeleyerek ayağından çıkardı, bağcıklarını çözemeyecek kadar bitkindi. Telefonu kalçasına battı. Cebinden çıkardı ve komodininin üstüne attı. Batan güneşin ışıkları penceresinden içeri kusursuz, rahatsız edici bir açıyla doluyordu. Gözlerini kırıştırdı ve diğer tarafa döndü.

Hemen uykuya daldı.

Haley sıçrayarak uyandı. Kalbi hızla çarpıyordu ve ev karanlıktı.

Nefesini verdi – uzun, rahatlatan, diyaframdan gelen bir nefesti. Ve işte o zaman zihni gürültünün ne olduğunu anladı. Onu uyandıran gürültünün.

Tiktak sesi.

Haley'nin kanı dondu. Yatakta komodine doğru döndü. Telefonu gitmişti ve onun yerinde, tam göz hizasında, yumurta zamanlayıcısı vardı.

Ötmeye başladı.

2

ERTESİ SABAH tüm okul iki haberle çalkalanıyordu: Haley Whitehall'un vahşice katledilmesi ve Ollie Larsson'ın yeni pembe saçları.

"İnsan saçlara daha az önem vereceklerini sanır," dedi Makani.

"Burası Osborne, Nebraska." Arkadaşı Darby, benzin istasyonundan aldığı soğuk kahvesinin son damlalarını pipetle çekti. "Nüfus: İki bin altı yüz. Pembe saçlı bir çocuk, sevilen bir öğrencinin ölümü kadar büyük bir skandaldır."

Darby'nin arabasının ön camından dışarı bakıyorlardı ve park alanının diğer tarafında Ollie okulun tuğla duvarına yaslanmıştı. Elindeki kitabı okuyordu ve diğer öğrencilerin fısıltılarını –ve pek de fısıldamadıklarını– bilerek duymazdan geliyordu.

"Gırtlığını üç yerden kestiklerini duydum." Makani durdu. Arabanın camları inikti bu yüzden sesini alçalttı. "Gülümseyen bir yüze benzeyecek şekilde oyulmuş."

Darby'nin ağzından pipeti düştü. "Bu *korkunç*. Kimden duydun?"

Makani huzursuz şekilde omuz silkti. "Duydum işte."

"Ah, Tanrım. Ve daha gün başlamadı bile."

Yolcu camının yanında siyaha boyanmış gözleriyle uzun bir yüz belirdi. "Pekâlâ, duyduğuma göre..."

Makani sıçradı. “Tanrı aşkına, Alex.”

“...bunu Ollie yapmış. Ve kızın kanıyla saçını boyamış.”

Makani ve Darby, ona ağızları açık bir hâlde bakakaldılar.

“Şaka yapıyorum. Tabii ki.” Arka kapıyı açtı, trompet çantasını içeri atıp arabaya bindi. Araba sabahları onların buluşma yeriydi. “Ama biri bunu mutlaka söyleyecektir.”

Şakasında fazlasıyla gerçeklik payı vardı. Makani tedirgin oldu.

Alex, Makani’nin koltuğunun arkasını koyu mavi postallıyla tekmeledi. Ünlem işareti. “Buna inanamıyorum. Hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?”

Maalesef öyleydi.

Tabii ki hâlâ Ollie’ye karşı bir şeyler hissediyordu.

Makani Young, Nebraska’ya geldiği andan beri gözlerini ondan alamamıştı. O, şüphesiz Osborne Lisesi’nin en tuhaf görünüşlü çocuğuydu. Ama bu onu aynı zamanda lisenin en *ilginç* çocuğu da yapıyordu. Ollie’nin ince yapısı ve çıkık kalça kemikleri Makani’ye seksi çağırıyordu, ayrıca elmacıkkemikleri öyle belirgindi ki kafatasına benziyordu – bu yanılsamayı sarı tondaki, görünmez kaşları da güçlendiriyordu. Daima koyu renklerde kot pantolonlar ve düz, siyah tişörtler giyiyordu. Gümüş bir halka –altdudağının ortasında ince bir çember– tek takısıydı. Bir tür iskelete benziyordu.

Makani başını yana eğdi. Ama platin beyazı saçları şimdi çarpıcı bir pembe rengini almışken bu benzerlik belki biraz daha azdı.

“*Senin de* ona karşı bir şey hissettiğini anımsıyorum,” dedi Darby, Alex’e.

“Evet, sekizinci sınıfta falandım. Ta ki onun tam zamanlı bir sap olduğunu fark edene dek. Bu okula giden kimseyle çıkmak istemiyor.” Dediği üzerine düşününce, nadiren gerçekleşen bir şey oldu ve Alex utanıp yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm, Makani.”

Makani ve Ollie geçen yaz takılmışlardı. Yani bir anlamda.

Neyse ki bundan haberdar olan herkes şu anda Darby'nin arasındaydı.

"Sorun değil," dedi Makani çünkü böyle demek, sorun olduğunu söylemekten daha kolaydı.

Ollie hakkında bir sürü söylenti vardı: Sadece yaşlı kadınlarla yatıyordu; sadece yaşlı erkeklerle yatıyordu; kardeşinin çalıştığı polis merkezinden çalınan uyuşturucuları satıyordu; bir keresinde neredeyse nehrin sığ yerinde boğulacaktı. Ve kurtarıldığında hem çırlıçıplak hem de sarhoştu.

Ama sonuçta okulları küçüktü. Herkes hakkında söylentiler vardı.

Makani bunların hiçbirine inanmaması gerektiğini biliyordu. Doğru olan söylentiler bile asla hikâyenin tamamını anlatmazdı. Bu yüzden sınıf arkadaşlarının çoğundan kaçınıyordu. Kendini koruyordu. Kasvetli bir ruhun nasıl bir şey olduğunu bilen Darby ve Alex, lise üçüncü sınıfın ortasında Hawaii'den taşınmak zorunda kaldığında onu aralarına almıştı. Annesiyle babası çirkin bir boşanmanın ortasındaydı ve hayatı biraz normalleşsin diye onu büyükannesiyle kalmaya yollamışlardı.

Normalleşmeye. Büyükannesiyle. Hiçliğin ortasında.

En azından Makani'nin arkadaşlarına anlattığı hikâye böyleydi. Ve tıpkı bir söylenti gibi gerçeğin bir parçasını içeriyordu. Geri kalanı ise eksikti.

Anne babası ona asla çok ilgi göstermemişti, en iyi zamanlarında bile ve sahildeki olayın ardından ise ayrılmışlardı. O olaydan sonra... artık onun yüzüne bakamıyorlardı bile. Makani de kendine bakmaktan hoşlanmıyordu.

O sürgünü hak etmişti.

Şimdi ekim ayının ortasına gelmişlerdi ve Makani neredeyse bir yıldır Osborne'daydı. Artık son sınıftaydı ve Darby ile Alex de öyleydi. Ortak zevkleri mezuniyete kalan günleri saymaktı. Makani mezun olduktan sonra nereye gideceğinden emin değildi ama burada kalmayacağı kesindi.

"Asıl önemli konuya geri dönebilir miyiz?" diye sordu Darby.

“Haley öldü. Kimse bunu yapanı bilmiyor ve bu, ödümü koparıyor.”

Alex, bir sürü küçük plastik tokayla karmaşık bir örgü hâline getirdiği siyaha boyanmış saçlarını çekiştirerek, “Haley’den hoşlanmadığını sanıyordum,” dedi. Okullarında gotik olmaya en yakın kişi Alex’ti, tabii Ollie’yi saymazlarsa.

Makani saymıyordu.

İkisi de dışarıdan bakılınca siyah giyiniyordu, zayıflardı ve çıkık vücut kısımları vardı ama Alex sert ve saldırgandı. O, fark edilmeyi istiyordu. Ollie ise gece göğü kadar sakin ve sessizdi.

“Haley’den *hoşlanmıyor* değildim.” Darby başparmaklarını, her gün giydiği ekoseli tişört ve pantolonla taktığı pantolon askılarının altına soktu. Kısa ve tıknazdı, şık bir yaşlı adam gibi giyiniyordu.

Darby bir kadın olarak doğmuştu ve resmî adı hâlâ Justine Darby olsa da lisedeki ilk yılında cinsiyet geçiş sürecine girmişti. Eğer okulları pembe saçlı bir çocuktan hoşlanmadıysa, aslında erkek olan bir “kız” a alışmalarının ne kadar zaman alacağını Makani hayal bile edemiyordu. Şimdilik çoğunlukla onu rahat bırakıyorlardı, yine de yandan atılan bakışlar hâlâ devam ediyordu. Kısılan gözler ve bükülen dudaklar.

“Onu tanı mıyordum,” diye devam etti Darby. “Ama gayet nazik görünüyordu.”

Alex şeytani bir Hello Kitty gibi görünen tokasını çıtlattı. “Biri ölünce herkesin hızla onun *en iyi* arkadaşı olması tuhaf değil mi?”

Darby kaşlarını çattı. “Ben öyle bir şey söylemedim. Tanrım.”

Makani araya girmeden önce tartışmalarına izin verdi. Hep öyle yapardı. “Sence annesi ya da babası mı yaptı? Bunun gibi vakaları duymuştum, yapan her zaman aile üyelerinden biri çıkar.”

“Ya da erkek arkadaşı,” dedi Darby. “Biriyle birlikte miydi?”

Makani de Alex de omuz silkti.

Üçü de geçip giden sınıf arkadaşlarına bakıyordu ve olağan dışı şekilde sessizlerdi. “Bu üzücü,” dedi Darby sonunda. “Bu sadece... korkunç.”

Makani de Alex de başıyla onayladı. Öyleydi.

“Yani nasıl bir insan böyle bir şey yapar ki?” diye sordu Darby.

Berbat bir utanç dalgası Makani’nin bedenine yayıldı. *Aynı şey değil*, diye hatırlattı kendine. *Ben öyle biri değilim*. Ama uyarı zili çaldığında –üç cansız vuruş– sıkışık, beş kapılı arabadan gerçekten acil bir durum varmış gibi fırladı. Darby ve Alex araçtan inmeye çalışırken inlediler, onun tuhaf davrandığını fark edemeyecek kadar hüznlenmişlerdi. Makani nefesini bıraktı ve düzgün görüldüğünden emin olana kadar üstüne çekidüzen verdi. Arkadaşlarının aksine onun kıvrımları vardı.

“Belki de bir seri katildi,” dedi Alex ilk derslerine doğru giderken. “Şehre doğru yol alan bir uzun yol kamyon şoförü! Bugünlerde seri katiller hep kamyon sürücüsü çıkıyor.”

Makani şüphecililiğinin geri döndüğünü hissetti. “Bunu kim diyor?”

“FBI.”

“Benim babam kamyon şoförü,” dedi Darby.

Alex sırttı.

“Gülümsemeyi bırak.” Darby ona ters ters baktı. “Yoksa insanlar *senin* yaptığını düşünecek.”

Öğle yemeğinden önce Alex’in Ollie’nin saç boyasının kaynağıyla ilgili tatsız şakası her yere yayıldı. Makani birden fazla öğrencinin muhtemelen cinayeti işleyen Ollie olduğu hakkında fısıldaştıklarını duydu. Bu onu çileden çıkarıyordu. Ollie kesinlikle aykırı biriydi. Yine de bu onu bir katil yapmazdı. Dahası onun Haley Whitehall ile konuştuğunu, hatta ona baktığını hiç görmemişti.

Oysa Makani, *Ollie’yi* çok incelemişti.

Söylentilerin, aslında insanların ilgisini bilinmeyenden başka yöne çekmek için uydurulmuş şeyler olduğunu bilmesine rağmen üzgündü. Bilinmeyen fazlasıyla korkutucuydu. Ayrıca Makani bir grup başarılı öğrencinin okulun daimi serserisi Zachary Loup hakkında dedikodu yaptığını da duymuştu. Onun da suçlu

olduğunu sanmıyordu ama en azından daha iyi bir şüpheliydi. Zachary pisliğin tekiydi. Kendi arkadaşlarına bile nazik değildi.

Yine de çoğu öğrenci asıl şüpheliler konusunda aynı fikirdeydi: Haley'nin ailesi. Belki de erkek arkadaşı. Bir erkek arkadaşı olup olmadığını kimse *bilmiyordu* ama belki de gizli bir sevgilisi vardı.

Kızların çoğunlukla sırları olurdu.

Bu düşünce Makani'nin midesini çürümüş bir elma gibi altüst etti. Darby ve Alex tahminlerde bulunurken patates kızartmasıyla dolu kâğıt tabağını itti ve etrafına baktı.

342 öğrencinin neredeyse hepsi burada, tamamı kahverengi tuğladan binalarla çevrili kampüsün merkezindeydi. Okul bahçesi sadeydi. Kasvetliydi. Ne masa ne de bank vardı, etrafta sadece birkaç bodur ağaç bulunuyordu ve tam da bu yüzden öğrenciler beton zeminde oturuyordu. Eğer dikenli tel olsa, burası bir hapisane bahçesi sanılabilirdi ama mahkûmlara bile masa ve bank verilirdi. Tam ortada bir anıtmezar gibi duran kurumuş çeşme ölü yapraklarla doluydu – taştan aslanı açık ağzından su akarken gördüğünü hatırlayan kimse yoktu.

Yılın bu zamanı havanın sağı solu belli olmazdı. Bazı günler sıcak olurdu ama çoğunlukla serindi. Bugün ise *neredeyse* sıcaktı, bu yüzden avlu kalabalıktı ve kafeterya boştu. Makani kapüşonlusunun fermuarını çekti, titriyordu. Kailua-Kona'daki okulu her zaman sıcak olurdu. Hava çiçek, kahve ve meyve kokar, tadı ise park alanları ile futbol sahalarının yanında ısıllı parlayan Pasifik kadar tuzlu olurdu.

Osborne dizel yakıt kokuyordu, tadı ise çaresizlik gibiydi ve mısır tarlaları okyanusuyla çevriliydi. Aptal mısırlar. Tonlarca mısır.

Alex, Makani'nin yenmemiş patateslerinden bir avuç aldı. "Peki ya korodan biriye? Ya da tiyatro kulübünden?"

Darby kaşlarını çattı. "Ne yani, Haley'nin yedeği gibi mi?"

"Bu *Masterpiece* kanalının dedektiflerinin araştıracağı kişi olmaz mıydı?" diye sordu Alex.

“Ha?”

“Sherlock, Morse, Poirot. Wallender. Tennison.”

“Bu isimlerin sadece birini biliyorum.” Darby pizzasını ranch sosuna daldırdı. “Neden normal televizyon kanallarını izlemiyorsun?”

“Sadece diyorum ki şimdilik kimseyi elemeyelim.”

Makani gözlerini çeşmeden hâlâ ayırmamıştı. “Umarım bir öğrenci değildir.”

“Değildir,” dedi Darby.

“Lütfen,” dedi Alex. “Öfkeli ergenler her zaman böyle şeyler yapar.”

“Evet,” dedi Darby, “ama onlar otomatik silahla okul basarlar. İnsanların peşinden *evlerine* gitmezler. *Bıçaklarla*.”

Makani yumruklarıyla kulaklarını kapadı. “Tamam, yeter. Dur artık.”

Darby başını eğdi, utanmıştı. Hiçbir şey söylemedi ama gerek yoktu. Okul baskınları gerçektir. Gerçek katiller ve gerçek kurbanlar vardı. Haley’nin ölümü gerçeklikten bir parça kopuk gelmişti çünkü kendi başlarına gelebilecek bir şey gibi görünmüyordu. İşlenen suç kendine özgüydü. Bunun bir sebebi olmalıydı. Korunç ve yanlış bir sebep ancak yine de bir sebep.

Makani, sohbetlerine dönüp tepkisini gizlemeye çalışarak onlara baktı. “Şey... bunu Jessica yapmadı.”

Alex kaşlarını kaldırdı. “Jessica?”

“Jessica Boyd. Onun yedeği.” Alex pis pis sırtınca Makani gözlerini devirdi. “Sadece onun yedek olduğunu biliyorum çünkü birinin bahsettiğini duymuştum. Ama onun birini öldüreceğini hayal edebiliyor musunuz?”

“Haklısın,” dedi Alex. “Pek olası görünmüyor.” Jessica Boyd ufak tefek, hassas biriydi. Ölü bir Japon balığını tuvalete atıp sifonu çektiğini bile hayal etmek zordu. “Ama çocuklar, bugün Haley’nin en iyi arkadaşının okula gelmediğini fark ettiniz mi?”

“Çünkü Brooke yasta.” Darby kızmıştı. “İçinizden *birinin* başına bir şey gelseydi *benim* de olacağım gibi.”

Alex komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. “Bunu bir düşün. Haley buradaki en yetenekli öğrencilerden biriydi. Herkes onun bizi Broadway ya da Hollywood gibi daha önemli ve daha büyük bir yer için bırakıp gideceğini biliyordu. Her neyse. Kibirli biri olmasını beklerdin ama... değildi. İnsanlar onu severdi. Bu da her zaman birinin ondan *hoşlanmayacağı* anlamına geliyor. Onu kıskanacağı.”

Makani yüzünü buruşturdu. “Ve sence bu kişi onun en iyi arkadaşı mıydı?”

“Kimse Haley’yi tanımazdı bile,” dedi Darby. “Tabii tiyatro kulübünde ya da Ses Hareketi’nde değilse.” Ses Hareketi ismini maalesef korodakiler kendi seçmişti. Osborne Lisesi’nin sadece üç saygın topluluğu vardı: tiyatro ile koro kulüpleri –ki bunlar neredeyse tamamen birbirini kapsıyordu– ve futbol takımı.

Burası Nebraska’ydı. Tabii ki okulları Amerikan futbolunu ciddiye alıyordu.

“Benim söylediğim de tam olarak bu,” dedi Alex. “Kimse onu tanımıyordu. Yani arkadaşlarından birinin yapmış olması mantıklı değil mi? Kıskançlıktan?”

“Endişelenmeli miyiz? Bizi öldürmeyi mi planlıyorsun?” diye sordu Makani.

“Off,” dedi Darby.

Alex derin bir nefes verdi. “Çocuklar, hiç eğlenceli değilsiniz.”

“Seni bu sabah çok heyecanlı görünmemen için uyardığımı sanıyorum,” dedi Darby.

Rüzgâr çıktı ve bahçenin diğer tarafındaki kâğıttan bir afiş dalgalandırdı. *Sweeney Todd* gösterisinin tanıtımıydı. Afişteki her harften elle yapılmış, abartılı kan damlaları iniyordu ve afişin iki tarafından, tiyatro perdesi gibi görünen koyu kırmızı tül şeritler dökülüyordu. Bir esinti tülü havalandırdı, dans ettirdi ve titretti. Makani sırtından aşağı bir ürpertinin indiğini hissetti. İsmi Hawai dilinde “rüzgâr” anlamına geliyordu ama bu konuda hiçbir zaman batıl inancı olmamıştı. Ta ki şimdiye kadar. Haley hakkın-da konuşmayı bırakmalıydı.

“Bu çok düşüncesizce,” dedi kendini tutamayarak. Başıyla afiş-i işaret etti. “Yağış Kuşağı. Sizce iptal ederler mi?”

Alex yağlı son kızartmayı da yuttu. “Etmeseler iyi olur. Bu katılmayı planladığım ilk okul organizasyonuydu. Kendi isteğimle,” diye de ekledi. Bando takımındaydı, bu yüzden futbol maçlarına katılması zorunluydu.

Darby gözlerini ona dikti ve Alex onunla göz teması kurana kadar da ayırmadı.

“Ne? Çok eğlenceli görünüyordu,” dedi Alex. “Tüm o sahte kanla kaplanmak falan.”

Makani burnundan alaycı bir şekilde soluk verdi. “İşte yine o kelime. *Eğlenceli*.”

Sahte bir özlem ifadesi Darby’nin yüzünü kapladı. “Pokemon kartlarıyla plastik atlar topladığın zamanları hatırlıyorum ve o zamanlar hayatının amacı Pixar’da çalışmaktı.”

“Sesini alçalt, yavaşak,” dedi Alex ama gülümsüyordu.

Birbirlerinin çocukluk alışkanlıklarıyla ve davranışlarıyla dalga geçtiler, Makani ise hep olduğu gibi kendini dışlanmış hissetti. İlgisini kaybetti ve bakışları bahçenin karşı ucuna yöneldi. Nere-deyse zamanı gelmişti. Her an olabilirdi ve...

İşte.

Ollie, dolap bölümünün derinliklerinden boş, plastik alışveriş torbasını atmak için belirdiğinde Makani’nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bu onun günlük ortaya çıkma rutiniydi. Her zaman öğle yemeğini eski dolapların arkasındaki ıssız bir köşede yer ve sonra da ana binada gözden kaybolurdu. Kalan zamanını da kütüphanede tamamlardı.

Makani tanıdık bir kederin sancısını hissetti. Ollie çok yalnızdı.

Küçük bir grup futbol oyuncusu *Sweeney Todd* afişinin altında durmuş binanın girişini kapatıyordu. Matt Butler –Osborne’un altın çocuğu, takımın değerli koşucusu– Ollie yaklaşırken ona bir şeyler söylediğinde Makani gerildi. Her ne dediyse Ollie tepki vermedi. Matt başka bir şey daha söyledi. Ollie yine tepki ver-

medi. Matt, Ollie'nin saçına bir fiske vurdu. Matt'in arkadaşları güldü ama Ollie yine tepki vermedi. İzlemesi acı vericiydi.

Buddy ya da *Bubba* gibi gülünç bir adı olan iri yarı bir çocuk sıçrayıp afişteki tülü kaptı ve afişin sağ alt yarısı parçalanıp aşağı düştü. Bunu yaptığında Ollie çekilmek zorunda kalınca daha da çok güldü ama keyfi kısa sürdü.

Matt çocuğun verdiği zarara öfkeyle işaret ederek, "Hey, adamım! Biraz saygılı ol!" dedi.

Tepkisi tüm avluda yankılandı. İsmi *Buddy* ya da *Bubba* olan çocuğun parçalanmış afişle Haley arasında bağlantı kurması birkaç saniye aldı ama ifadesi kafa karışıklığından utanca dönüş-tüğünde bir seçim yapmak zorundaydı: Ya hata yaptığını kabul edecek ya da üsteleyecekti. Üsteledi. Matt'in omzunu itti, böylece artık binanın girişini kapatamayacakları yere gelene kadar öfkeli bir itiş kakış zincirini başlattı.

Büyüyen olay öğrencilerin ilgisini çekmişti. Sadece Makani başka bir yere bakıyordu. Ollie olduğu yerde kalmış, hâlâ hareket etmemişti. Kendine hâkim olmuştu ama belli ki futbolcular onun cesaretini kırmıştı. Makani artık ayaktaydı.

"Hayır," dedi Darby. "Makani. Hayır."

Alex başını iki yana salladı ve tokaları birbirine çarptı. "Ollie senin yardımını hak etmiyor. Ya da acımanı. Ya da şu anda her hissediyorsan onu."

Makani kapüşonlusunun önünü düzeltti. Çoktan yürümeye başlamıştı.

"Bizi sakın dinleme zaten," diye bağırdı Darby. "Bizi neden dinleyesin ki?"

Alex bir nefes verdi. "İyi şanslar, jelibon."

Bu şey –bu dayanılmaz ağırlık ve baskı– aylardır Makani'nin içinde kaynıyordu ve artık patlamak üzereydi. Ollie onun yardımını hak etmiyor olabilirdi ama Makani yine de denemek zorunda olduğunu hissediyordu. Belki de sebebi önceki okulunda birilerinin de kendisine yardım etmiş olmasını dilemesiydi. Ya da belki de sebebi artık herhangi birinin yardım edemeyeceği kor-

kunç bir durumda olan Haley'di. Makani omzunu silkerek arkadaşlarına baktı.

Önüne döndüğünde Ollie gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Gergin ya da öfkeli, hatta meraklanmış bile gibi görünmüyordu.

Temkinli görünüyordu.

Makani, cesaret gerektiren bir yolda ona doğru ilerliyordu. Her zaman yaşlıları arasında ilgi çeken biri olmuştu. Diğerlerinin teni onunkine kıyasla kahverenginden çok daha açık tonlardaydı ve sörf izleri taşıyan gardırobu onların Ortabatı hassasiyetinden birkaç ton daha parlaktı. Saçlarını doğal kıvrıkcık hâliyle kullanıyor ve kalçalarını özgüven dolu bir şekilde savuruyordu. Bu aslında insanların ona soru sormaması için sahte bir özgüvendi.

Ollie, hâlâ bağrışıp poz kesen sporcu çocuklara son bir kez baktı ve sallanan tülü kenara çekti. Binaya girdi. Makani kaşlarını çatı. Ama kapıyı açtığında Ollie onu bekliyordu.

Makani olduğu yerde sıçradı. "Ay."

"Evet?" dedi Ollie.

"Ben... ben sadece onların aptal olduğunu söylemek istedim."

"Arkadaşların mı?" dedi Ollie ifadesizce.

Makani kapıyı açık tuttuğunu ve Ollie'nin, tülün transparan dokusu sayesinde bahçenin diğer tarafında onları gözetleyen Darby ile Alex'i görebildiğini fark etti. Bıraktığında kapı çarparak kapandı. "Hayır," dedi Makani gülümsemeye çalışarak. "Diğerleri."

"Evet. Biliyorum." Ollie'nin yüzü hâlâ kayıtsızdı. Tetikteydi.

Makani'nin gülümsemesi soldu. Kollarını göğsünde kavuşturdu, birbirlerini tartarken o da savunmaya çekildi. Neredeyse birbirlerinin göz hizasında idiler, Ollie ondan birkaç santim uzundu. Çok yakınlardı, Makani onun saçlarındaki *yeniliği* yakından görebiliyordu. Kafa derisi pespembeydi. Teninin boyadan arınması için daha çok zamana ihtiyacı vardı. Onu bu hâlde görmekte kırılğan bir yan vardı ve Makani yeniden gevşedi. Bu yüzden kendisinden nefret etti.

Pek çok şey yüzünden kendinden nefret ediyordu.

Ollie'nin şöhreti konusunda önceden uyarılmış olsa da onu görünce heyecanlanmış olduğu için kendinden nefret ediyordu. Onu umursamadığını söyleyerek kendini kandırır da ondan hoşlandığını daima bildiği için kendinden nefret ediyordu. Ve böyle bittiği için de kendinden nefret ediyordu. Aniden. Sessizce. Yazın sonundan bu yana bu ilk konuşmalarıydı.

Belki en başında daha çok konuşsaydık...

Ama olay buydu değil mi? Hiçbir zaman çok konuşmamışlardı. O zamanlar Makani buna minnettardı.

Ollie'nin solgun gözleri hâlâ onun üstündeydi ama artık dingin değillerdi. İnceliyorlardı. Buna karşılık Makani'nin damarları nabız gibi attı. Neden aniden o sıcak, yaz öğleden sonralarına dönmüş ve marketin arkasındayken her ne yapıyorlarsa onu yapmaya hazırlanıyorlarmış gibi hissetmişti?

"Neden buradasın?" diye sordu Ollie. "Benimle bütün dönem boyunca konuşmadın."

Bu, Makani'yi sinirlendirdi. Birdenbire. "Ben de sana aynı şeyi söyleyebilirim. Ve ben söylemek istediğimi *söyledim*. Sınıf arkadaşlarımız hakkında. Aptallıklarını ve diğer şeyleri."

"Evet." Ollie'nin duruşu dikleşmişti. "Bunları söyledin."

Makani, ona kendisini rahatsız etmediğini göstermek için hafifçe güldü ama ikisi de öyle olmadığını biliyordu. "Pekâlâ. Unut gitsin. Sadece arkadaş olmaya çalışıyordum."

Ollie hiçbir şey söylemedi.

"Herkesin arkadaş ihtiyacı vardır, Ollie."

Ollie hafifçe kaşlarını çatı.

"Ama belli ki bu imkânsız." Makani sertçe iterek kapıyı yenisinden açtı. "Güzel sohbetti. Sınıfta görüşürüz."

Doğruca tül perdeye doğru ilerledi. Kenara itmeye çalışırken koyu kırmızı tüle daha çok dolandığında küfretti. Avluya gürültülü bir curcuna hâkimdi – keşmekeş hâlinde heyecanlı bir grup ile tedirgin izleyiciler vardı.

Sonunda kavga çıkmıştı.

Makani debelenmeyi bıraktı. Her şeyden ve herkesten –özel-

likle de kendisinden– nefret ettiği bu sefil kasabada kapana kısılmış, hatta buraya mahkûm olmuştu.

Sakin bir hareketlenme oldu ve Ollie’nin hâlâ arkasında olduğunu anlayınca şaşırdı. Parmakları dikkatle ve nazikçe hareket ederek onu tûlden kurtardı. Tûl, afişteki yerine döndü ve ikisi kan rengi bir pusun içinden sessizce sınıf arkadaşlarını izlediler.

3

“HALEY DENEN o kızı tanıyor muydun?” diye seslendi Büyükanne Young kanepeden.

Makani arabasıyla uzaklaşan Darby’ye el sallıyordu. Darby iki kez kornaya bastı. Büyükannesinin evi okuldan kısa bir yürüme mesafesindeydi ama her zaman onu Darby alır bırakırdı. Makani, Osborne’un en eski mahallesinde yaşıyordu ve Darby de en yeni mahallesinde. Alex çamurlu bir sığır yetiştirme tesisinde, bir kasaba uzaktaki Troy’da yaşıyordu. Öğleden sonraları bandoyla pratik yapıyor ve bandoda saksafon çalan bir kızla ortak bir araba paylaşıyordu. Hepsi araba sürebiliyordu ama yalnızca Darby’nin elinin altında istediği an kullanabileceği bir araba vardı.

Ollie ise... kırsalda yaşıyordu. Makani neresi olduğundan emin değildi. İtiş kakış bitince o kütüphaneye gitmişti ve Makani de arkadaşlarının yanına dönmüştü. Daha sonra İspanyolca dersinde Ollie’nin bakışlarını belli belirsiz üstünde hissetmişti –hiç istemese de heyecanlanmıştı– fakat aslında hiçbir şey değişmemişti. Asla da değişmeyecek gibi geliyordu.

Makani, kapıyı kilitleyerek kendi dünyasına daha da kapanırken kalbi sızladı. “Evet, Haley’yi tanıyordum. Yani kısmen. Tam olarak değil.”

Spor ayakkabılarıyla çoraplarını ayağından çıkardı ve daha

sonra odasına götürmek üzere merdivenin dibine bıraktı. Ayakkabılar Makani'nin Ortabatı'da sevmediği bir diğer şeydi. Burası, yaz ayları dışında terlik giyemeyeceği kadar serindi ama giymek zorunda olduğu spor ayakkabılar ve botlar yüzünden ayaklarında sürekli bir ağırlık varmış gibi hissediyordu. Topuklarının su toplamaması için nasırların oluşması asırlar sürmüştü.

Parmak arası terlik, diye düzeltti kendini. Sadece terlik değil.

Bir yere ait olma hissi hâlâ peşini bırakmıyordu. Aslında *parmak arası terlik* büyük bir sorun değildi. Ama ne zaman birinin *soda* yerine *gazoz* ısmarladığını duysa kafası atıyordu.

Büyükannesi televizyonun karşısına oturmuş, Netflix'te *Scandal*'ı izliyor ve yeni yapbozunun kenar parçalarını ayırıyordu. Makani kendini sevdiği, büyük koltuğa bıraktı. Bu, büyükbabasının koltuğuydu. Ayaklarını bacaklarının altına aldı ve yapboz kutusuna uzandı. Geleneksel balkabağı yığınının, bir sokak dolusu geleneksel evin ve Cadılar Bayramı için geleneksel kostümlerini giymiş kalabalıkların öne çıktığı, "folk art" tarzında yapılmış bir resmin yapbozuydu. Büyükanne Young her şeyi döneminde yapmayı severdi.

"Yerel haberlerin başlamasını bekliyorum," dedi.

Makani kutuyu sehpaye geri koydu ve telefonuna göz attı. "Daha bir buçuk saat var."

"Creston bu olan biten hakkında ne diyecek merak ediyorum." Akşam beş haberlerini sunan ikilinin siyah yarısı olan Creston Howard yakışıklıydı ve Büyükanne Young onun söylediği her şeyi doğru kabul ediyordu. "Tüm bu olay *korkunç*. Bunu kim yaptıysa umarım yakalarlar."

"Yakalayacaklardır," dedi Makani.

"Kızcağız çok genç ve yetenekliymiş. Tıpkı senin gibi."

Son kısmı pek doğru olmasa da Makani, büyükannesini onu düzeltmemesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Nasıl tartışacaklarını duyar gibiydi: Makani onu düzeltecekti, büyükannesi onu olumsuz düşünmekle suçlayacaktı, Makani sadece dürüst olduğunu söyleyecekti, büyükannesi bastıracaktı ve sonra Makani

patlayacaktı: “Sen benim annem değilsin! Öz annem bile benim annem sayılmaz! Bu konuda konuşmayacağız, tamam mı?”

Bunun yerine Makani telefonunun ekranını kaydırđı. Eski en iyi arkadaşı Jasmine’den bir mesaj ya da e-posta gelmesini beklemiyordu. Ve artık her şeyin, beklenmedik ve mucizevi bir şekilde eski hâline dönmesini de beklemiyordu. Tüm bu beklentiler uzun zaman önce yok olmuştu. Tam olarak ne zaman olduğunu söylemek zordu ama belki de soyadını Kanekalau yerine Young yapan o resmî evrakı imzaladığında olmuştu.

Annesinin kızlık soyadını almasının nedeni gerçekleşmek üzere olan boşanma değildi. Bu soyadını almıştı çünkü artık Google’da kolayca bulunabilen Makani Kanekalau adını taşıması güvenli değildi ve Nebraska’da yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı.

Yine de... Makani telefonunu kontrol etti.

Her zamanki gibi ardında bıraktığı yerden haber yoktu. En azından nefret mesajları uzun zaman önce kesilmişti. Kimse onu aramıyordu ve yaşananları –o gece sahilde yaşanan olayı kendince böyle *olay* diyerek sansürlüyordu– umursayanlar da sadece Jasmine gibilerdi. Yani sadece önem verdiği insanlar. Makani arkadaşlarının ısrarlı sessizliğinin, binlerce cahil, küçümseyen, kadın düşmanı yabancıların haftalar süren acımasız eleştirilerinden daha can yakıcı olacağını asla tahmin edemezdi. Ama öyleydi.

Her zamanki kavgalarını yapmasalar da Büyükanne Young’ın sesi onaylamaz bir tondaydı. “Mutfak dolaplarını bu sabah yine açık bırakmışsın.”

Makani telefonuna daha da odaklanarak baktı. “Onları açık bırakan ben değilim.”

“Hafızam çok iyidir, tatlım. Ben yataktan kalktığımda sen çoktan okula gitmiştin. Senden sonra gelecekler için etrafı toplu bırakmak en basit görgü kuralıdır. Çok fazla şey beklemiyorum.”

“Ben bu sabah kahvaltı *yapmadım* bile.” Makani hayal kırıklığını gizleyemedi. “Doktorunu aradın mı? Sana demiştim?”

“Senin de son derece farkında olduğun gibi ben bir yıldır atak yaşamadım.”

Makani başını kaldırdı ve Büyükanne Young hemen bakışlarını aşağı indirdi. Büyükannesi için zayıflıklarını tartışmak zordu... ya da gerçeğin onun versiyonunun sorgulanması. İkisi de bu kişilik özelliğini taşıyordu. Büyükanne Young iki yapboz parçasını kapıp bir araya getirerek bu konunun kapandığını belirtirken, kendi ikiyüzlülüğünün boyutlarını anlayan Makani ise tartışmaya devam etmeyi umarak bakmaya devam etti.

Büyükannesi kendi neslindeki çoğu kadından daha uzundu. Gri ve beyazların olduğu kısa saçlarıyla yaşını gizlemiyordu. Aksi bir kış baykuşu kadar güzel görünüyordu. Makani'nin Hawaii'deki babaannesi hâlâ saçlarını siyaha boyuyordu. Hatta Büyükanne Kanekalau, Alex'le aynı markayı ve aynı rengi kullanıyordu.

Büyükanne Young çok göze batan biri değildi. Teni yumuşak bir koyu kahve tonundaydı, yumuşak bir görünüşü ve yumuşak bir ses tonu vardı ama emreden, otoriter bir sertlikle konuşurdu. Eskiden lisede Amerikan tarihi dersi veriyordu. Beş yıl önce emekli olmuştu ve Makani, büyükannesinin verdiği bir dersi almak zorunda kalmadığı için şükretse de onun iyi bir öğretmen olduğunu hayal edebiliyordu.

Büyükbaba ve Büyükanne Young, ona her zaman ailenin geri kalanından görmediği bir nezaket göstermişti. Ona sorular sormuşlardı. Dikkatlilerdi. Makani'nin anne babası ise boşanma süreci başlamadan önce bile son derece bencillerdi. Makani çocukken arkadaşlık edebileceği, sevip *koruyabileceği* bir kardeş isterdi ama anne babasının başka çocuk yapmaması kesinlikle iyi olmuştu. Kız ya da erkek olsun, muhtemelen onu da ihmal ederlerdi.

Ne var ki Makani'nin Osborne'a sürgünü sadece kendi gizli hatası yüzünden değildi. Büyükanne Young da kötü bir şey yapmıştı. Geçen Şükran Günü'nde komşusu onu sabahın üçünde uyurgezer bir hâlde ceviz ağacını budarken yakalamıştı ve onu uyandırmaya çalıştığında ise büyükannesi onun burnunun ucunu kesmişti. Makani'nin büyükbabasının önceki yazki beklenmedik vefatından bu yana büyükannesi uyurgezerlikle boğuşuyordu. Doktorlar kesilen parçayı burnuna dikebilince komşu-

su onu dava etmemişti ama sorunun bu kadar şiddetli bir hâle gelmesi Makani'nin annesini endişelendirmişti. Böylece annesi Makani'nin babasını, en iyi çözümün –tüm sorunları için– kızlarını Büyükanne Young'la ilgilenmek üzere onun yanına göndermek olduğuna ikna etti.

Makani'nin anne babası hiçbir konuda anlaşamazdı ama onun gönderilmesi konusunda fikir birliğine vardılar. Muhtemelen bu budama işinin yalnızca tesadüfen yaşandığına inanıyorlardı.

Aslında Makani, büyükannesinin bir bebek bakıcısına ihtiyaç olduğunu düşünmüyordu. Buraya geldiğinden beri hiç tehlikeli bir atak geçirmemişti. Ancak şu son birkaç ay içindeki daha az şiddetli ataklar –açık dolaplar, yanlış yere konan eşyalar, kilitlenmeyen kapılar– nedeniyle Makani kendisine gerçekten ihtiyaç duyulduğunu anlamıştı.

Genellikle kendisine ihtiyaç duyulması onun iyi hissetmesine neden olurdu.

Ve bu sadece bir kez ters tepmişti.

Temmuzda ona ihtiyaç duyulmuştu. Öğleden sonra sıcağı boğucuydu ve bunaltıcı nem, askılı üstler ile kısa şortlar giyilmesine ve kötü kararlar verilmesine zemin hazırlardı.

Makani bu n zaten çoktan yapmıştı.

Büyükbaba Young'ın birinci ölüm yildnmydu ve büyükannesini günü yalnız geçirmek istemişti. Aynı zamanda günlerden arşambaydı, yani ifte kupon indirim gnydu, böylece Makani onun yerine haftalık alışverişi yapmayı teklif etti. Greeley's Food anacadedeydi ve birkaç kilometreden daha yakındı. Lise binası kadar sıradan ve küçüktü ama düşük tavanları ve dar koridorları ona bir çekicilik katıyordu.

Makani bu yerlerin neden genişletilmediğini bir türlü anılamıyordu. Bunu yapacak bir sürü alan vardı. Hawaii'den farklı olarak Nebraska kırsalında bir sürü boş arazi mevcuttu. Araziden başka hiçbir şey yoktu. Burası bambaşka bir ülkeydi.

Dükkâna el yazısıyla yazılmış bir liste ve içi indirim kuponlarıyla dolu geri döndürülmüş bir zarfla girdi. Birbirlerini hemen fark ettiler. Çocuk, yeşil Greeley's önlüğü giyiyordu ve kiraz domatesleri reyonla diziyordu. Yalnızca Ollie Larsson önlükle seksi görünebilirdi.

Makani bir şeyler söylemek istedi. Bu sırada Ollie ona baktı ve Makani *onun da* bir şeyler söylemek istediğini anladı. İkisi de bir şey demedi.

Makani külüstür bir alışveriş arabası sürüyordu ve içi sağlıklı yiyeceklerle doluydu. Büyükbabası kalp krizinden vefat etmişti, bu yüzden büyükannesi kendini sağlıklı beslenmeye adanmıştı. Makani kutularca yulaf ezmesinin ve kuru fasulyenin peşinden koştururken Ollie'nin dükkânda neler yaptığını yakından izleyebilmişti. Domates reyonundan kabak reyonuna geçişini. Beş numaralı koridorda kırılan bir turşu kavanozunu temizlemeye gidişini. Meyve sebze reyonuna geri dönüşünü.

Okulda hiç konuşmamışlardı. Birlikte birkaç ders alıyorlardı ama Ollie hep içine kapanıktı. Makani, onun o öğleden sonrasına kadar varlığından haberdar olduğunu bile sanmıyordu. Dükkânın üç kasasından birinin başına geçmesini ummuştu ama ödeme sırasına girdiğinde Ollie arka odada gözden kaybolmuştu.

İçinde filizlenen hayal kırıklığının önüne geçememişti.

Makani o eşsiz ve alaycı kahkahayı duyduğunda Büyükanne Young'ın doksanlı yılların başlarından kalma altın rengi Taurus'una alışveriş torbalarını yerleştiriyordu. Bu kahkahanın onunla ilgisi olduğunu anlayarak bagajın kapağını öfkeyle kapadı.

Ollie dükkânın yanındaki ara sokakta ona bakıyordu. Plastik bir süt kasasının üstüne tünemişti, tam anlamıyla sigara molasındaymış gibi görünüyordu ama elinde sigara yoktu, parmaklarının arasında bir kitabı gevşekçe tutuyordu.

"Sence büyükannemin arabası komik mi?" diye sordu Makani.

Ollie'nin dudaklarında alışılmadık bir gülümseme belirdi.

Konuşmadan önce birkaç saniye boyunca gülümseyerek bekledi. “Benim arabam *şuradakiyken* neden senin arabanla dalga geçtiğimi sandığından pek emin değilim.” Park alanının diğer ucundaki beyaz aracı gösterdi.

Bu artık hizmet dışı olan bir polis devriye aracıydı. Üstündeki amblem kazınmıştı ve tepesindeki ışıklar da yoktu ama Makani bu arabayı okuldan biliyordu. Herkes Ollie’nin bir polis arabası kullandığını bilirdi –muhtemelen polis olan abisi tarafından verilmiş bir hediye- ve sınıf arkadaşları ona bu konuda çok acımasız davranırdı. Makani, onun sırf bu davranışları umursamadığını göstermek için bu arabayı kullanmaya devam ettiğinden şüpheleniyordu.

“Peki neden bana gülüyordun?” diye sordu Makani.

Ollie ensesini ovaladı. “Sana değil. Kendime.”

Makani yazın bunaltıcılığından mı yoksa yedi aydır biriken korkunç can sıkıntısından mı bilmiyordu ama... *bir şey* hissetti. Ona doğru yavaşça yürüdü. Çıplak bacakları parlıyordu. “Peki kendine neden gülüyordun, Ollie?”

Ollie onun yaklaşmasını izledi çünkü Makani’nin izlenmek istediği ortadaydı. Cevap vermek için bekledi. Makani önünde durduğunda Ollie başını kaldırarak güneşten korunmak için ellerini gözlerine siper etti. “Çünkü seninle daha önce konuşmak istiyordum ama çok gergindim. *Makani.*”

Yani adını biliyordu.

Makani gülümsedi.

Ollie süt kasasının üstünden kalktı ve gümüş dudak halkası günışığında parladı. Makani onu dudaklarının arasında hissetmenin nasıl olacağını merak etti. Birisiyle öpüşmeyeli uzun zaman olmuştu. Çünkü kimse onu öpmek istememişti. *Kendini tut.* Makani geriye doğru bir adım attı, bu kadar yakın duruyorken konuşmaları imkânsızdı. Burun burunaydılar. Ve daha da önemlisi, Ollie onun ilgisini çekiyordu.

Başıyla Ollie’nin elindeki kitabını işaret etti. “Ne zaman görsen elinden kitap düşmüyor.”

Ollie kapağını görebilsin diye kitabı yukarı kaldırdı: Bir grup insan hareket eden bir trenin kapılarına ve pencerelerine tutunuyordu. Makani anlayamadığından Ollie açıkladı. "Londra'dan Güneydoğu Asya'ya trenle giden bir Amerikalı hakkında."

"Bu gerçek bir hikâye mi?"

Ollie başıyla onayladı.

"Çok fazla gerçek hikâye okur musun?"

"Çok fazla seyahat kitabı okurum. Başka yerler hakkında okumayı seviyorum."

"Anlıyorum." Makani'nin gülümsemesi geri döndü. "Başka yerler hakkında düşünmeyi severim."

Ollie, dikkati dağılarak bir anlığına onun ağzına baktı. "Burası dışında herhangi bir yer," dedi en sonunda. Büyük Osborne'dan bahsettiği açıktı ama Greeley's Food'u kastedip kastetmediği o kadar da net değildi – bu yer Makani'yi de kapsıyordu.

"Kesinlikle," dedi Makani.

Ollie tuğla duvara yaslanıp gölgeye sığındı. Makani, onun ilgisiz, havalı tavrını yeniden takınmaya mı çalıştığını yoksa sadece utangaç mı olduğunu anlayamıyordu. "Sen Hawaii'densin, değil mi? Mezun olduktan sonra geri mi döneceksin?"

Makani'nin kalbi tekledi. Onun gözlerini araştırdı –öylesine yoğun bir maviydi ki– ama olanları bilmesi olanaksızdı. Hawaii medyası ismini gizlemişti, yine de bu, *sosyal* medyayı durduramamıştı. O da adını değiştirmek zorunda kalmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Makani dikkatle. "Ya sen? Nereye gitmek istiyorsun?"

Ollie omuz silkti. "Önemi yok. Burası olmadığı sürece herhangi bir yer uyar."

"Seni buradan ayrılmaktan alıkoyan ne?" Makani bunu gerçekten merak ediyordu. Sınıf arkadaşlarının birçoğu asla mezun olmayacaktı.

"Abim. Ve bir de para." Üstündeki önlüğü işaret etti. "On dört yaşımdan beri burada çalışıyorum. O gün gelince aldıklarınızı kendiniz torbalayacaksınız."

Makani kendi yaşındaki birinin bu kadar uzun süredir bir yerde çalıştığını hiç duymamıştı. “Tanrım. Bu... üç yıl eder, değil mi? Dört mü?”

“Eğer izin verselerdi daha önce başladım.”

Makani arkasındaki ıssız anacadeye baktı. Greeley’s Food, birbirine uymayan tenteleri olan bir sıra mütevazı dükkânla karşı karşıyaydı – bir solaryum salonu, bir emlakçı, bir döşemeci ve vitrininde mezuniyet elbiseleri sergilenen bir gelinlikçi. Hiçbirinin kapılarından içeri bir kez olsun girmemişti. “Keşke benim de bir işim olsa.”

“Hayır,” dedi Ollie. “Bunu istemezsin.”

Bu keskin inancı Makani’yi rahatsız etti. Darby ve Alex’in birlikte çalıştığı Feed’N’Seed’e başvurmak istemişti ama kesin bir dille buna izin verilmemişti. “İsterim. Ama anne babama göre benim işim büyükannemle ilgilenmek.”

Ollie kaşlarını çatı. “Onun yardımı mı ihtiyacı var? Bana her zaman çok iyi görünmüştür.”

Makani şaşırdı... Sonra onun büyükannesini burada, markette görmüş olacağını fark etti. Büyükanne Young fazlasıyla fark edilebilir biriydi; Osborne’da sadece birkaç siyahi yaşıyordu. Hatta muhtemelen Ollie’nin abisine de öğretmenlik yapmıştı. “O iyi,” dedi yarı gerçeği söyleyen her zamanki hâline geri dönerek. “Annemle babam onu bahane olarak kullanıyor.”

“Ne için?”

“Beni binlerce kilometre uzağa yollamak için. Ebeveynler berbatır, bilirsin.” Bunu söylediğine ânında pişman oldu. Anne babası olmayan birinin önünde böyle şeyler söylemek hiç adil değildi. Yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm.”

Ollie bir süre gözlerini asfalttan ayırmadı. Bakışlarını yukarı kaldırdığında ifadesi mesafeliydi ama Makani bunun altında bir mücadelenin sürdüğünü görebiliyordu. Kasabada yaşayan herkesin, hatta kasabaya yeni gelen kızın bile, siz daha ortaokuldayken sarhoş bir sürücünün öldürdüğü anne babanızdan haberdar olmasının ve Omaha’da yaşayan abinizin sizi büyütme için eve

geri döndüğünü bilmesinin ne kadar korkunç olduğunu tahmin etmek Makani için hiç de zor değildi.

Ollie omuz silkti. “Önemli değil.”

“Hayır, ben gerçekten üzgünüm. Bu söylenecek en boktan şeydi.”

“Ve ailen berbat olduğu için üzgünüm.”

Makani buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. *Bu bir şaka mıydı?* O yüzden Ollie’nin dudakları bir gülümsemeyle ayrıldığında kalbi cızırdayan bir plak gibi tekledi. Bu ânı mahvetmek istemiyordu. “Pekâlâ, pekâlâ. Eve gitsem iyi olacak.” Arabasına doğru ilerledi ve başını salladı. Ama kapıyı açarken, “Gelecek hafta görüşürüz, Ollie,” diye bağırdı.

Ollie dudağını ısırды. “Gelecek hafta görüşürüz, Makani.”

Düşünecek başka bir şey olmadığından sonraki altı gün boyunca Ollie’yi düşündü. Onun dudaklarını ve kendi dudaklarını, onunla öpüşmeyi düşündü. Öpüşmekten *daha fazlasını* düşündü. Ateş basmıştı. Nebraska’ya taşındığından beri erkek arkadaşı olmamıştı. Makani, büyükannesine market alışverişini devralmak için yalvardı. *Sorumluluk* ve *yetişkinlik* gibi kelimeler kullanarak onun tepkisini sınıdı, sonra *yararlı*, *eğitim* ve *deneyim* kelimelerini ardı ardına sıralayarak devam etti. Sonunda ise istediğini aldı.

Makani otoparkta durduğunda Ollie aynı süt kasasının üstünde oturuyordu. Bir kitap okuyor ve kırmızı bir dondurma yiyordu. Makani doğrucu ona doğru ilerledi. Ollie ayağa kalktı. İfadesi anlaşılmazdı ama Makani gerçeği iliklerinde hissedebiliyordu: Ollie onu bekliyordu.

Kişisel alanına girecek kadar ona sokuldu.

Ollie gümüş halkanın olduğu altdudağını ısırды. Dudağı ya-vaşça hareket edip eski hâlini aldı.

Ollie işaret ederek dondurmasını ikram ettiğinde Makani onun dudaklarına doğru ilerledi çünkü uzun zaman önce –altı gün önce– bu türden bir şöhreti olan bir çocuğa yaklaşmanın en iyi yolunun açık davranmak olduğuna karar vermişti. İlk öpüşmeleri ıslaktı. Soğuk bir dil ve şekerli meyve. *Vişne*, diye düşün-

dü Makani. Dudak halkası ise yaz güneşinden dolayı sıcaktı. Kendi dudaklarına bastırılmış cerrahi çelikten halka. Tehlikeli hissettirdi.

Dondurma, arkalarındaki asfalta donmuş, sessiz bir gürültüyle çarptı.

Sonraki üç hafta boyunca her çarşamba o ara sokakta öpüştiler. Dördüncü hafta yağmur yağdı. Büyükannesinin arabasının arka koltuğuna geçtiler. Sahip oldukları bu ilave mahremiyet bariyeri onları bir sonraki seviyeye taşıdı.

“Sadece eller,” diye açıkladı Makani daha sonra arkadaşlarına. “Ağız yoktu.”

“Acaba bunu daha iğrenç ifade edebilir miydin?” dedi Darby.

“Fakat bu önemli bir ayrım,” dedi Alex. “Birbirlerinin üstüne atladılar ama kıyafetleri üstlerindeydi. Ve başları da hâlâ deniz seviyesinin üzerindeydi.”

Makani surat astı. “Boş ver. Bunları size niye anlattığımdan bile emin değilim.”

Beşinci çarşamba –okul başlamadan önceki son çarşamba– hava açıktı ama Ollie yine de onun arabasına bindi ve Makani onları gizli bir yere götürdü.

Tabii ki bir mısır tarlasına.

Tabii ki seks yaptılar.

“Peki çıkacak mısınız? Yani gerçek anlamda?” diye sordu Darby o gece. “Yoksa öylece... bitecek mi?”

Sonraki hafta bitti. Okulun ilk günü zil çalmadan önce bakişları kampüsün iki ucundan birbirine kilitlendi. Ollie’nin ifadesi anlaşılmazdı. Anlamlı, çekingen bir boşluk vardı. Gerçek, Makani’ye nahoş bir tokat gibi çarptı. *Hayır*, çıkma meselesini hiç konuşmamışlardı. Makani onun numarasını bile almamıştı. Bu yaz sır dolu, *randevusuz* bir şeydi, yani biri –ya da her ikisi– için utanılacak bir şeydi.

Makani utanmıyordu. Kafası karışıktı, evet. Ama utanmış fan değildi.

O zaman Ollie için öyleydi.

Makani gözlerini kıstı. Ollie gözlerini kıstı. *Yoksa biliyor muydu?* Sahildeki o geceyi bir şekilde öğrenmiş olabilir miydi? Şimdi de birbirlerini hiç tanıımıyormuş gibi davranıyordu. Utanç tüm gücüyle Makani'yi tekrar ele geçirdi.

Aşağılanma da öyle. Ve de öfke. Makani *ona* bakmayı reddetti ve bir daha asla Greeley's Food'a gitmedi. Büyükannesine, okulun çok fazla zamanını aldığını söyleyerek alışveriş görevini tekrar üstüne alması için yalvardı. Halbuki zamanını aldığı falan yoktu. Makani yargılanmış ve haddi bildirilmişti ancak hâlâ deli gibi sıkılıyordu.

Sadece iki çubuk çeken telefonunu boş yere kontrol ederken, bu kadar sıkılmış olmasının öğlen Ollie'ye yeniden yaklaşmasına bir katkısı olup olmadığını merak ediyordu. Gerçekten o kadar düşmüş müydü?

Muhtemelen. Siktir.

"Ah, kahretsin," dedi Büyükanne Young. Televizyon ekranında bir çember dönüp duruyordu ve Olivia Pope cümlesinin ortasında kalakalmıştı. "Kablolu şirketini geçen hafta aradım ama bizim zaten en yüksek hızlı paketi kullandığınızı söylediler."

Makani, Hawaii'deki, sahil kenarındaki bungalovunu düşündü. Orada internet yalnızca en kötü tropikal fırtınalarda kesilirdi. Telefonu her zaman sorunsuzca çekerti. Neden denize kıyısı bile olmayan Osborne bunu başaramıyordu? Neden burada *her şey* bu kadar zordu?

Netflix'i kapattılar ve Makani ayakkabılarını alıp yorgun argın üst kata ödevlerini yapmaya gitti. Aşağıya indiğinde saat beşti ve Creston Howard, büyükannesini teskin edecek yeni bir şey söylemedi ama Makani'nin adamın çenesine bir tane patlatmak isteyeceği bir şey yapmayı başardı. Aslında çok da beklenmedik değildi. Her ikisi de görüntüleri internetten görmüşlerdi: Whitehallların olay yeri bandıyla çevrili çiftlik evi, Haley'nin babasının başı önünde, tökezleyerek sorgu için polis merkezine girmesi ve

Haley'nin geçen yıl Peter Pan rolünde sahnede oradan oraya uçması.

“Bu gece Osborne, Haley Madison Whitehall için yas tutuyor,” dedi Creston, haberi bitirirken ağırbaşlı bir şekilde kafasını eğerek. “Üzücü bir kasaba için üzücü bir gün.”

Makani tiksintiyle yüzünü buruştururken Büyükanne Young başıyla onayladı. Ne büyükannesi ne de Creston bütün bir kasabayı aşağıladığını fark etmişti. En azından haklıydı. Üzücü doğru tarifti.

Ama sonra yine kötü hissetti çünkü bir kız ölmüştü ve bu gerçekten üzücüydü.